

Pożar świątyni w Warszawie: 1) Wnętrze kościoła św. Stanisława na Woli w Warszawie po pożarze. 2) Chór kościoła św. Stanisława, na którym powstał pożar. W środku widać reszki stopionych od żaru dzwonów, które spadły z dzwonnicy.

Pożar kościoła św. Stanisława w Warszawie.

W onegdajszy poniedziałek w godzinach popołudniowych wybuchł pożar w kościele św. Stanisława na Woli. O godzinie 1:45 po południu zakrystjan zauważył dym, wydobywający się z okien na chórze, gdzie znajdowały się organy. Zalarmowano straż ogniową, która przybyła w sile 4 oddziałów. Wielka wysokość wieży i znaczna odległość od wody utrudniały akcję ratunkową. Ogień szybko się rozwijał na wieży. Przybyła policja z pięciu komisariatów, nadto rezerwa policyjna z ratusza, prezydent miasta i przedstawiciele różnych władz. Z polecenia gener. Suszyńskiego wezwano pomocy wojskowej dla utrzymania porządku. Po spaleniu się drewnianych schodów ogień przedostał się na szczyt wieży. Około godziny 3 popołudniu pożar został ugaszony. Spalił się szczyt wieży. Straż pożarna pracowała nad ugaszeniem zgliszczy do godziny 8 wieczorem. Trzy dzwony na wieży, z których największy ważył 2.500 kg., zerwały się i spadły, rujnując sklepienie kościelne. Również spadł zegar wieżowy.

Straty spowodowane przez pożar są bardzo poważne. Pastwą płomieni padł chór kościelny, organy, środkowa ściana, oraz wnętrze wieży. Spadające trzy wielkie dzwony przebiły otwór w sklepieniu nad chórem i napół stopione spadły na posadzkę. Nawa kościoła nie uległa zniszczeniu.

Ilustracje nasze przedstawiają wnętrze zniszczonej pożarem świątyni.

Pożar świątyni w Warszawie: Obraz zniszczenia na chórze kościelnym

Zjazd Związków urzędników kolejowych w Warszawie

Ubiegłej niedzieli rozpoczął się w Warszawie walny zjazd delegatów Kół i Zrzeszeń Związku urzędników kolejowych na Rzeczpospolitą Polską. Na zjazd przybyło 186 delegatów oraz przedstawiciele naczelnych władz państwowych.

W ciągu obrad uchwalono nagły wniosek w sprawie przyznania urzędnikom kolejowym charakteru publiczno-prawnego i tytułu państwowego urzędnika kolejowego, poczem przerwano obrady do dnia następnego.

W drugim dniu obrad przyjęto sprawozdanie i powołano członków do różnych komisji. W trzecim dniu zjazdu złożono gremialnie wieniec na grobie Nieznanego Żołnierza, poczem wybrano zarząd główny i komisję rewizyjną.

Prezesem Zarządu głównego jednogłośnie wybrano kol. Leona Lempke. Na członków zarządu powołano kol.: Bryka (Wilno), Sawickiego (Bydgoszcz), Piątka (Katowice), Sadkowskiego (Warszawa), Norkowskiego (Poznań), Stępińskiego (Warszawa), Moskwę (Kielce), Jacquemartę (Warszawa), Raczyńskiego (Warszawa), Uchańskiego (Radom), Nowakowskiego (Warszawa), Cieszyńskiego (Gdańsk), Kłobukowskiego (Warszawa), Strzeleckiego (Poznań), Kowalewskiego (Białystok), Murka (Katowice), Kwiecińskiego (Tomaszów-Rawski), Kamińskiego (Wilno) i Gruszkę (Królewska Huta).

Nakoniec powzięto uchwałę domagającą się rewizji płac kolejarzy w kierunku podniesienia skali uposażenia, a tymczasowo zaniechania zmniejszania mnożnej. Ilustracja nasza przedstawia grupę uczestników Zjazdu.

Ogólnokrajowy Zjazd kolejarzy rozpoczął się w Warszawie dnia 15 b. m., w związku z poświęceniem własnego gmachu.